

Blauw

De kleur van een golfbaan. Een oude discussie. In Amerika, waar het tv-golf vandaan komt, is dat geen item. Daar zijn greens, fairways, surrounds en de rough gewoon groen. Zo diep donkergroen als maar effe mogelijk. Kweekbedrijven kweken hiervoor speciale rassen die aan het Amerikaanse schoonheidsideaal tegemoetkomen. En als het allemaal een beetje tegenzit, gebruiken we gewoon wat verf om de laatste finishing touch te geven.

“De vier ton nodig voor onderhoud van een baan wordt daarmee teruggebracht naar onder de drie ton”

Gelukkig zijn we in Europa iets minder streng in de leer en kunnen we ook genieten van een golfbaan met een wat natuurlijker ogend kleurbeeld. Hans Witte van de golfbaan op Texel vindt het geen probleem dat zijn fairways hartje zomer geel kleuren, en ik ben het hartgrondig met hem eens. Maar zijn directeur niet altijd. Ook duidelijk anders gekleurd is de Franse golfketen Blue Green Franchise. Dit bedrijf wil via een systeem van franchisehouders de vleugels uitslaan in Nederland. Een van de argumenten die het hanteert om exploitanten over de streep te krijgen is de belofte dat onderhoud – het

“Je ontkomt er dan niet aan om met minder greenkeepers aan de slag te gaan”

werk van de greenkeepers dus - veel goedkoper zou moeten kunnen. Er wordt gesproken over dertig procent. De vier ton die nodig zou zijn voor onderhoud van een 18-holes baan wordt daarmee teruggebracht naar iets onder de drie ton. Het lijkt mij knap ingewikkeld als je ziet hoe het budget van een golfbaan in elkaar zit. Je ontkomt er dan niet aan om met minder greenkeepers aan de slag te gaan en vooral het fijne werk achterwege te laten. En hebben wij de laatste jaren niet geleerd dat de kwaliteit juist in de details zit? Een fairway maaien kan (bijna) iedereen. De bokken worden pas van de schapen gescheiden bij al die kleine dingen die maken dat een golfbaan er strak uitziet en dat gasten zich welkom voelen. Hoe dan ook, de komst van Blue Green zorgt weer voor reuring in onze soms toch wat brave markt.

“Hebben wij de laatste jaren niet geleerd dat kwaliteit juist in de details zit?”

Verder aandacht voor een redactioneel initiatief. We testen originele en niet-originele pennen voor een drietal beluchters. De hoofdprijs is natuurlijk bestemd voor de leverancier die tegen de scherpste prijs de minst slijtende pen levert. Zo'n praktijkproef is overigens nog lastig te organiseren. Er zijn zo veel verschillende pennen van originele en niet-originele herkomst met vaak verschillende zettingen en blokken, dat het voor een greenkeeper nog niet zo gemakkelijk is om over te stappen. Een foutje van één millimeter is gauw gemaakt. Het resultaat is dan: pennen die met geen mogelijkheid in je machine passen.

In deze uitgave van Greenkeeper ook aandacht voor onze dames greenkeepers. Dat vrouwen goed zijn in multitasking, blijkt uit het interview met de drie enige en echte Nederlandse vrouwelijke hoofdgreenkeepers en de meidengolfdag voor greenkeepers en andere baanpersoneel. Netwerken, gezelligheid en werken blijken wonderbaarlijk goed samen te gaan. Onze vliegende en fotograferende reporter Broer de Boer was erbij en doet verslag.

Hein van Iersel hein@nwst.nl
Hoofredacteur